

Arvtagarna

H A R O L D
ROBBINS

SAGA
EGMONT

Arvtagarna

H A R O L D
R O B B I N S

Harold Robbins

Arvtagarna

Saga

Arvtagarna

är översatt från engelska av Ingmar Forsström efter

The Inheritors

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1970, 2018 Harold Robbins och SAGA

Egmont, an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S

Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711791783

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-koncernen

Denna bok tillägnas med tillgivenhet
PAUL GITLIN

Den där dagen i våras

Förmiddag

Jag var inne på min tredje kopp kaffe när telefonen började ringa. Jag lät den ringa. Om man väntar tre år på ett telefonsamtal kan man vänta tretti sekunder till.

Jag fyllde på kaffekoppen igen. Jag tog mig en titt på solhöjden, på fönstret till blondinen som bodde i huset precis nedanför mig i backen, på trafiken på Ströget.

Solen hade inte stigit ovanför kullen, blondinen sov fortfarande med gardinerna nerdragna och den enda bilen på Ströget var en ensam polisbil som långsamt kravlade sig framåt. Sen sträckte jag ut handen efter telefonen.

"Gomorrn, Sam", sa jag.

Det blev tyst ett ögonblick. Jag kunde höra hans hesa andetag i luren. "Hur visste du att det var jag?"

"Det här är en mornonsen stad", sa jag. "Ingen går upp före klockan tio."

"Jag kunde inte sova", grymtade han. "Jag kom hit i går kväll men det stämmer inte riktigt än. Jag är fortfarande inställd på New York-tid."

"Jag vet."

"Vad gör du för nåt?", frågade han.

"Sitter ner. Dricker kaffe."

"Vad säger du om att komma över och äta frukost med mej?"

"Jag äter aldrig frukost, Sam. Det vet du."

"Det gör inte jag heller", sa han. "Det vet du också. Men jag kan inte sova. Och jag vill prata med dej."

"Jag finns i telefonen."

”Jag sitter i telefon halva livet. Jag vill prata med ditt ansikte.” Han gjorde ett uppehåll. På nytt kunde jag höra det hesa ljudet av hans andetag i telefonen. ”Vi gör så här. Kom över hit så kör vi nånstans. Jag är till och med beredd att riskera livet i den där nya bilen jag har läst att du har skaffat dej som gör trehundrafemti i timmen.”

”Varför gör du inte en tur alldeles för dej själv?”

”Två skäl. Ett: alla chaufförer i Kalifornien är tokiga och jag är rädd för dem. Två: jag sa att jag ville träffa dej.”

Jag tvekade ett ögonblick. ”Okay. Jag hämtar dej utanför hotellet.”

”Om en kvart”, sa han. ”Jag har ett samtal att ringa till New York.”

Jag la ner luren och gick uppför trappan till sovrummet. Jag öppnade långsamt dörren och gick in. Gardinerna var tätt fördragna och i det skumma ljuset kunde jag se att Kinesiskan fortfarande sov. Hon låg naken ovanpå lakanen, med händerna utsträckta över huvudet som om hon just skulle dyka från högsta trampolinen, och hennes långa hår svallade ner över ryggen på henne och täckte henne som en filt.

Jag gick fram till sängen och tittade ner på henne. Hon låg absolut orörlig. Jag kunde knappast se att hon andades. Rummet var uppfyllt av doften av n att ens kärlek som svävade i luften som gammalt vin. Jag kupade ömt händerna över hennes små elfbensfärgade marmorhårda skinkor. Hon grävde sig djupare ner i madrassen och jag kunde känna hur hettan från henne spred sig i mina fingrar.

Hon talade in i kudden utan att vrida på huvudet, rösten var dämpad och trög. ”Vad är det du hittar på med mej, Steve? Så fort du rör vid mej drunknar jag i mina egna safter.”

Jag tog bort min hand och gick ut i badrummet. När jag kom ut igen efter en kvart så att hon upp i sängen och lekte

med fingrarna mellan benen.

"Du är påklädd", sa hon. "Det är inte rättvist. Jag höll den varm åt dej."

"Lessen, Kinesflickan", sa jag. "Jag har en tid att passa."

"Du kan komma för sent", sa hon. "Kom tillbaka till sängen och knulla mej."

Jag svarade inte. Jag gick tvärsöver rummet och tog en tröja och drog den på mig.

"Det finns ett gammalt kinesiskt ordspråk", sa hon. "En dag som börjar med ett knull kan inte bli alltigenom dålig."

Jag skrattade.

"Jag skojar inte. Det är första gången du har sagt Nej till mej."

"Det måste inträffa någon gång. Kinesflickan", sa jag.

"Och sluta upp att kalla mej 'Kinesflickan'. Jag har ett namn och du vet vad det är."

Jag tittade på henne. Det fanns aningen av vrede i hennes ansikte som inte funnits där för ett ögonblick sedan.

"Ta det lugnt, Kinesflickan", sa jag. "Inte ens jag tror på ett namn som Mary Applegate."

"Men det är vad jag heter."

"Det kan väl hända. Men för mej ser du ut som Kinesflickan."

Hon drog upp lakanet över sig.

"Jag tror det är dags för mej att ge mej av."

Jag svarade inte.

"Hur länge blir du borta?" frågade hon.

"Jag vet inte. Kanske ett par timmar."

"Då är jag borta."

Jag tittade på henne.

"Har du nåt att äta?"

"Jag klarar mej."

Jag nickade. "Hej då. Jag kommer att sakna dej." Jag stängde dörren efter mig och gick nerför trappan.

Därute hade solen stigit upp ovanför kullen och jag blinkade mot det skarpa ljuset. Jag såg på mig solglasögonen och gick runt till baksidan av huset till garaget.

Ison reflekterade ljuset som en svart pärla i Cartiers fönster. Hennes lilla Folka stod bredvid och såg ut som den löjliga lilla skalbagge den var. Den hade något nästan ödsligt och bortkommet över sig.

Kanske kände jag det likadant varenda gång jag såg någon av dem. Alla de små tjejerna hade såna. De hade hjul, de var billiga, och de tog dem hit och dit på deras små affärer. Och dessemellan fanns det perioder när den stod parkerad i någons garage vars ägare körde omkring i Lincoln Continentals. Men förr eller senare tog stora-bil-tiden slut och de var tillbaka i jobbet. Som den här morronen.

Jag gick tillbaka in i huset och hittade lite tejp i köket. Så tejpade jag två hundradollarssedlar vid Folkans vindruta där hon inte kunde undgå att se dem. Jag körde fram utanför hotellet en halvtimme för sent och han hade inte kommit ner än.

Jag såg i bilen och svor över vilken idiot jag hade varit. Kinesflickan hade rätt. Jag missade ett alldeles utmärkt knull.

En kvart senare kom han ut. Dörrmannen öppnade bilen och han klev flämtande in. Dörren slog igen och vi såg och tittade på varandra.

En lång stund. Så lutade han sig fram och kysste mig på kinden. "Jag har saknat dej."

Jag la in en växel och körde nerför infartsvägen. Jag så ingenting förrän vi stannade för rött ljus vid Sunset Boulevard. "Jag trodde inte du brydde dej om vilket."

Han tog det allvarligare än jag hade menat det. "Det vet du att jag gör. Jag gjorde vad jag var tvungen till."

Ljuset skiftade och jag körde ut mot Santa Monica. "Det spelar ingen roll nu. Det är tre år sen." Jag kastade en blick på honom. "Nån särskild stans?"

Han ryckte på axlarna. "Vart du vill. Det är din stad."

Jag körde vidare.

"Jag antar att du undrar varför jag ringde dej", fortsatte han.

Jag svarade inte.

"Jag kände att jag var skyldig dej det."

"Du är inte skyldig mej nånting", sa jag snabbt. "Jag har aktierna. Dina. Sinclairs."

"Du behöver inte tala om för mej att du är rik", sa han.

"Det vet alla. Men pengar är inte allt."

Jag vred på mig och tittade på honom. "Nu är det han som säger det åt mej", sa jag och log. "Varför gjorde du det då?"

Hans mörka ögon glänste bakom de blankpolerade, svarta glasögonbågarna. "Jag hade trycket på mej. Jag var rädd att allt skulle krascha."

Jag skrattade bittert. "Och där fanns jag. Vidöppen och godtrogen. Precis vad man kunde önska sej."

"Minns du vad jag sa åt dej då? En dag skulle du tacka mej för det."

Jag höll blicken på vägen och munnen stängd. Det fanns en massa saker jag kunde tacka honom för. Men det var bara en sak som var fel med dem. De var ingenting som jag ville ha.

"Du kan den gamla sången?" frågade han. "Man skadar alltid den man tycker om."

"Sjung den inte. Det är för tidigt på morgonen."

"Det är sant", sa han allvarligt. "Av alla människor trodde jag att du skulle vara den som begrep det."

"Okay. Du har sagt det. Nu vet jag det."

Han blev plötsligt arg. "Nej, det gör du inte. Du vet inte ett jävla dugg. Jag hjälpte dej att bli rik, glöm aldrig det."

"Ta det lugnare, Sam", sa jag torrt. "Du sa just att pengar var inte allt!"

Han såg tyst ett ögonblick. "Ge mej en cigarrett."

"Varför det? Du röker inte." Jag grinade åt honom. "Dessutom har jag sett dej göra samma trick förut. Kanske tusen gånger."

Han visste vad jag talade om. "Jag vill ha en cigarrett."

Jag öppnade handskfacket bakom växellådan som löpte mellan våra platser. "Ta för dej."

Hans fingrar darrade när han klumpigt tände den. Vi började åka nerför den kurviga vägen förbi Will Rogers Memorial Park till kustvägen.

Solen var uppe när jag svängde in bilen norrut på kustvägen. Han tänkte kasta ut cigarretten genom fönstret, men jag hejdade honom med en gest åt askfatet.

"Det måste vara något vansinnigt med ett land där det inte regnar på hundra dagar och allting brinner upp, och när det sen regnar så kommer det i strömmar och allting forsar bort."

Jag log. "Man kan inte få allt. Hur långt vill du åka."

"Stanna här. Jag vill sträcka på benen."

Jag körde tvärsöver vägen till en parkeringsplats. Vi gick ut ur bilen och fram till muren och tittade ner på stranden.

Sanden var vit och var ett litet blått och skummande, vågorna kom in som långa vitkammade dyningar. Surfarna var redan ute, hukade över en liten brasa på stranden, en del av dem i sina blöta dräkter. Flickorna fanns där också, men surfarna brydde sig inte om att titta på dem. De iakttog havet med beräknande blickar, på utkik efter dyningar och dalar.

"Det är vansinne", sa Sam. "Dom där killarna badar mitt i vintern."

Jag grinade och tände en cigarrett. Jag kupade händerna för att skydda lågan mot brisen. Han klappade mig på axeln. Jag vred på mig för att titta på honom och elden slocknade.

"Vet du hur gammal jag är?"

"Javisst. Sextiotvå."

"Jag är sextiosju", sa han och stirrade på mig.

"Jaså, du är sextisju."

"Jag ljög om min ålder för länge sen. Jag var för gammal redan då. Jag drog ifrån fem år."

Jag ryckte på axlarna. "Vad gör det för skillnad?"

"Jag börjar bli trött."

"Om du inte säger nånting är det ingen som märker det."

"Mitt hjärta märker det."

Jag tittade på honom.

"Jag kan inte springa som jag kunde förr."

Jag var tyst ett ögonblick. "Inskränk på ditt knullande."

Han grinade. "Det är längesen jag slutade med det. Jag har till och med slutat att ta mej ett glas. Jag blir bara vimsig."

"Om du försöker tala om för mej att du snart ska dö, så bry dej inte om det. Jag har aldrig trott att du var odödlig."

Han stirrade på mig. Hans röst var ärligt förbluffad. "Det har alltid jag."

Jag tände cigarretten och vände mig bort. Surfarna prövade redan v att net. Jag hörde ljudet av deras röster komma drivande medvinden.

"Jag tänker sälja ut, Steve. Jag vill att du skulle få veta det först."

"Varför jag?"

"På sätt och vis är det som det var för tre år sen. Och när jag tittar efter är det bara du som finns där. Det är bara dét att rollerna är ombytta. Jag kan inte göra dej illa, du kan göra mej illa."

"Jag förstår ingenting", sa jag.

"Jag vill att du ska komma tillbaka."

"Nej." Mitt svar hängde kvar i vinden. "Jag återvänder aldrig." Han la handen på min arm. "Du måste lyssna på mej. Höra vad jag har att säga."

Jag svarade ingenting.

"Jag kan få trettitvå miljoner dollar från Palomar Plate för min andel av bolaget."

"Ta det och stick", sa jag.

"Det skulle jag om jag kunde. Men det är inte det hela. De vill ha en garanti för fortsättningen. Och det kan jag inte ge dem. Men de sa att de skulle acceptera dej i stället för mej."

Jag stirrade på honom en lång stund. "Jag är inte intresserad."

"Du måste komma tillbaka", sa han med eftertryck. "Vet du vad jag har gått igenom de sista åren medan du har suttit däruppe på berget och räknat dina pengar och knullat som en galning?"

Jag har svettats igenom elände. I tre år. Ingenting gick som det skulle. Allting jag prövade på gick åt helvete. Rakt framför ögonen på mej såg jag alltihop förvandlas till aska. Så hade jag tur. Jag fick igenom en stor grej. Och plötsligt sa alla att Sam Benjamin här fått känslan tillbaka.

Men jag vet bättre och det gör du också. Du ordnade det hela för mej och enda skälet till att jag klarade av det var att det var det enda stället där jag fortfarande hade kredit. Det var inte min känsla, det var din. Och jag vet också nu att jag inte kan göra det själv mer än jag kan stå på huvet och pissa rakt upp."

Han tog ett paket tuggummi ur fickan, slet av omslaget och stoppade en bit i munnen. Han sträckte fram det mot mig. "Dietgummi. Utan socker."

Jag skakade på huvudet.

Han tuggade ett par gånger. "Ingenting fungerar längre. Förut trodde jag att det kanske var ungarna som var svaret. Nu vet jag bättre. Vi la för stort lass på dem. Vi väntar oss att de ska ge oss våra svar när de inte ens har svar åt sej själva."

"Vet du var Junior är?"

Han väntade inte på att jag skulle svara. "Haight-Ashbury. Igår innan vi kom hit åkte hans mor och jag upp dit för att leta efter honom.

'Denise', sa jag. 'Du stannar på hotellet. Jag letar rätt på honom och tar hit honom. Dessutom regnar det.'

Så jag tog limon och chauffören körde upp och nerför gatorna. Till slut steg jag ur och började gå. Jag har aldrig sett så många ungar. Efter en stund började jag känna det som om allihop är mina på nåt vis. Jag började känna mej förvirrad. Så jag pratade med en stor svart snut och efter tjugominuter var jag fyra trappor upp, alldeles andfådd och i en dödsfall lägenhet.

Junior var därinne tillsammans med så där ett dussin andra ungar. Han hade Jesuskägga och det lyste papper igenom hålen på hans skor. Han satt på golvet med ryggen mot väggen. Han sa ingenting när jag kom in, bara tittade upp på mej.

'Fryser du inte?' frågade jag honom.

'Nej', sa han.

'Jag tycker att du ser blåfrusen ut', sa jag. 'Din mor är på hotellet. Jag vill att du kommer över och hälsar på henne.'

'Nej', sa han.

'Varför inte?' frågade jag.

Han svarade inte.

'Jag kunde ta hit polisen och få dej utkastad härifrån. Du är nitton och måste göra som jag säger.'

'Det kan hända', sa han. 'Men du kan inte bevaka mej ständigt och jämnt. Jag skulle inte stanna.'

'Vad har du här att göra? Hålla på och frysa ihjäl i det här kylskåpet när du har ett snyggt varmt rum hemma?'

Han stirrade på mej ett slag, och så ropade han 'Jenny!'

Så kom det en unge från ett annat rum. Du vet, med långt stripigt hår och vitt ansikte och stora ögon. Om hon var mer än femton ska jag sluta hålla diet och hon hade en jättemage. 'Ja, Samuel?' frågade hon.

'Rör den på sej i dag?' frågade han.

'Alldeles väldigt.' Hon log lyckligt. 'Babyn sparkar som en fotbollsspelare.'

'Det där är världens äldsta fälla', sa jag. 'Jag trodde att du var slugare än så. Det är inte din, du har inte varit härute tillräckligt länge.'

Han stirrade på mej ett slag, så skakade han liksom sorgset på huvudet. 'Du fattar ändå inte.'

'Fattar vad?'

'Vad spelar det för roll vems baby det är? Det är en baby, eller hur? Den är som alla andra babies i världen när den är nyfödd, den är dens baby som älskar den. Och det här är vår baby. Allihop. För vi älskar den redan.'

Jag tittade på honom och jag förstod att det var en annan värld och att jag inte klarade av den. Jag tog ett par hundralappar ur fickan och la de två sedlarna på golvet framför honom.

Några av ungarna kom fram och tittade. Efter en stund stod de allihop i en cirkel och stirrade ner på pengarna. Ingen sa ett ord.

Till slut plockade Junior upp dem och reste sej. Han höll upp pengarna. 'Kan du växla de här i två femmor?'

Jag skakade på huvudet. 'Du vet att jag aldrig har mindre än hundralappar på mej.'

'Behåll dem då', sa han. 'Vi behöver inte den sortens.'

Plötsligt var det som om alla hade fått mål i munnen. Med en gång var det ett oväsen som jag aldrig hört maken

till. Somliga ville att han skulle behålla dem, andra att han skulle ge tillbaka dem.

'Håll käften!' röt Junior till slut. Alla blev tysta och tittade på hononij och en efter en gick de tillbaka dit där de hade varit i rummet och det blev tyst igen.

Han kom fram och tryckte sedlarna i handen på mej. Jag kände spänningen och darrningen hos honom. 'Låt mej vara i fred, kom aldrig tillbaka hit igen. Se själv vad en liten gnutta av ditt gift åstadkommer. Det är svårt nog för oss utan att behöva slåss mot det också.'

Ett ögonblick tänkte jag slå honom. Så såg jag honom i ögonen och såg tårarna. Jag tog pengarna. 'Okay. Jag ska skicka upp chauffören med två femmor.'

Jag gick min väg utan att se mej tillbaka och så utanför i bilen medan chauffören gick upp med pengarna. Hela vägen tillbaka till hotellet undrade jag vad jag skulle säga till Denise."

Jag tittade på honom. "Vad sa du till henne?"

"Det enda jag kunde. Jag sa att jag inte hade hittat honom."

Han stoppade en ny bit tuggummi i munnen. "Denise vill att jag ska ta mej loss. Hon säger att vi har tid på oss att rätta till saker igen att det på något vis inte är roligt att vara Mrs Storpamp längre."

Han såg mig rakt in i ögonen. "Tvinga mej inte att säga till henne att jag inte kunde hitta dej heller."

Jag vände mig bort från honom och stirrade länge ut över det blå vattnet. Jag önskar att jag visste vad jag tänkte eller vad som for igenom huvudet på mig men allting var som utslätat och där fanns inget mer än det blå vattnet.

"Nej", hörde jag mig själv säga. "Det är för stort."

Jag gjorde en gest över oceanen.

”Det är för stort att filtrera, för dyrbart att värma upp och jag skulle aldrig få plats med alltsammans i min swimmingpool. Och även om jag gjorde det och klarade det, så skulle v att net på något vis aldrig smaka som om det kom från en källa. Nej, Sam. Den här gången står jag över.”

Vi gick tillbaka till bilen. Två gånger höll jag på att säga något till honom, men när jag tittade ditåt såg jag att han grät.

När vi var framme vid hotellet var han sig själv igen. Han klev ur bilen. ”Tack för den friska luften. Vi får talas vid lite mer.”

”Javisst.”

Jag såg på honom när han gick in i lobbyn; hans korta armar och ben pumpade på i den speciella aggressiva gångart som små tjocka män alltid har. Så startade jag bilen och körde hem.

Folkan var borta och telefonen började ringa nästan genast när jag kom ut i köket. Det s att en lapp tejpad vid väggen intill telefonen när jag gick dit för att ta den. Jag lät det ringa medan jag läste den.

Kära Steve Gaunt,
Ta och knulla dej själv,
Bästa hälsningar,
Mary Applegate.

Det var skrivet med liten, pryddig, väluppfostrad handstil. Jag läste om det och började plötsligt skr att a när jag lyfte telefonluren. Jag tittade ut genom fönstret.

Gardinerna i blondinens rum var frändragna. ”Hallå”, sa jag.

Det var en flicka. ”Steve?”

”Ja.” Jag kände inte igen rösten.

Blondinen kom fram till fönstret. Hon hade en telefon i ena handen och var för övrigt iförd mycket litet. "Jag råkade titta ut när jag steg upp och såg Folkan köra sin väg."

"Så att ?"

"Så att varför inte komma över till en vänlig granne för att få lite kaffe och tröst?"

"Jag kommer genast", sa jag och la på luren.

Och det var förmiddagen.

New York, 1955-1960

Första boken

Stephen Gaunt

I

Taximätaren stod bara på sextifem cent från Central Park West till Madison Avenue men det var som om det var tusen ljusår från ena änden av stan till den andra. Jag kände det så fort jag steg in i byggnaden.

Den svala, höga, vita marmorfoajén, den halvcirkelformade receptionsdisken i onyx med två flickor och två uniformerade vakter därbakom, och orden i stora guldtryckbokstäver bakom dem.

SINCLAIRS BROADCASTING COMPANY

Jag gick fram till den första flickan. "Spencer Sinclair, tack."

Flickan tittade upp. "Ert namn, tack?"

"Stephen Gaunt."

Hon bläddrade fram en sida i sin bok och lät blicken löpa längs en lista med namn. "Mr Gaunt, det stämmer. Ni står där för tio och tretti."

Ofrivilligt gick min blick till klockan på väggen bakom henne. Tio och tjugofem.

Hon vände sig till en av vakterna. "Mr Johnson, vill ni följa mr Gaunt till mr Sinclairs kontor?"

Vakten nickade, log vänligt, men hela tiden tog hans blick kyligt mått på mig. Utan att vänta vände jag och gick

mot den vanliga hissraden.

"Mr Gaunt."

Jag stannade och vände mig mot honom.

Han log fortfarande. "Den här vägen, varsågod."

Jag följde honom längs korridoren till en liten grupp hissar som var nästan undangömda i bakre delen av foajén. Han tog en nyckel ur fickan och sätte den i ett nyckelhål och vred om. Hissdörrarna öppnades.

Han lät mig gå in i hissen först, vred sedan om nyckeln och följde efter. Så fort dörrarna stängdes började en klocka ringa.

Hans röst var fortfarande vanlig. "Har ni något av metall i fickorna?"

"Bara lite växelpengar,"

Han gjorde inte en rörelse för att sätta igång hissen. "Ingenting annat?" Han såg det förbryllade uttrycket i mitt ansikte. "Klockan som ni hör är ett elektroniskt metall varningssystem. Vaxelpengar räcker inte för att starta det. Ni måste ha något ni har glömt bort."

Så kom jag på det. "Bara det här. Ett cigaretttui i silver som en flickvän gav mej en gång." Jag tog fram det.

Han tittade ett ögonblick på det och tog det sen ifrån mig. Han öppnade en liten lucka i panelen framför sig och stoppade in det. Klockan slutade omedelbart ringa.

Han tog ut det igen och återlämnade det med ett ursäktande leende. "Jag är lessen, mr Gaunt, att behöva beröva er era illusioner, men det är bara silveröverdrag över metall på nickelbas."

Jag stoppade det i fickan med ett grin. "Det förvånar mej inte."

Han vände sig mot panelen igen och tryckte på en knapp. Hissen steg snabbt. Han kastade en blick utmed dörren på de blinkande lamporna. Där fanns inga siffror, bara X.

- Hur vet mr Sinclair vilken våning han är på?

Vaktens uttryck var allvarsamt. "Han har nyckel."

Hissen saktade ner och stannade, dörrarna öppnades.

Jag steg ut i ett fullständigt vitt mottagningsrum. Dörrarna stängdes och en ung kvinna kom emot mig.

Hon var sval och blond och klädd huvudsakligen i svart.

"Mr Gaunt, den här vägen, varsågod."

Jag följde henne till ett litet väntrum. "Mr Sinclair blir ledig om ett ögonblick. Här finns tidningar och tidskrifter. Skulle ni vilja ha en kopp kaffe?"

"Tack", sa jag. "Utan grädde, en sockerbit."

Hon gick och jag slog mig ner och plockade åt mig *Wall Street Journal*. Jag bläddrade fram gårdagens avslut. Greater World Broadcasting stod på 18 minus en åttondel, Sinclairs Broadcasting, SBC, på 142 plus en fjärdedel. Det var inte bara tusen ljusår från Central Park West, det var sjuttiotvå TV-stationer, hundra marknader och femhundra miljoner dollar.

Hon kom med kaffet. Det var inte bara hett och svart utan också elegant serverat i Coalportporcelain som faster Prue skulle varit stolt över att ha i sitt skåp. "Bara några minuter till", sa hon leende.

"Det är all right", sa jag. "Jag här tiden för mej."

Jag såg på henne när hon gick sin väg igen. Hon rörde sig smidigt, allt var som det skulle, men som allt annat på det här kontoret var hon mycket behärskad. Jag undrade vad hon skulle göra om jag nöp henne i baken.

Hon kom tillbaka precis när jag gjort slut på mitt kaffe.

"Mr Sinclair tar emot nu."

Jag följde henne ut ur väntrummet, genom mottagningsrummet till en dörr. Det stod ingenting på den, inte ens PRIVAT. Hon öppnade den och jag gick in.

Spencer Sinclair III såg ut exakt som de foton jag sett av honom. Lång, smärt, vackert formad smal näsa, smal mun,

kraftig haka, kyliga, intelligenta, grå ögon. På det hela taget syntes åren inte mycket på honom.

"Mr Gaunt." Han reste sig bakom skrivbordet och vi skakade hand. Hans grepp var fast och hövligt. Ingenting mer, ingenting mindre. "Slå er ner."

Jag såg mig i en stol framför hans skrivbord. Han tryckte på en knapp på snabbtelefonen. "Var snäll och släpp inte fram några samtal, miss Cassidy."

Han såg sig ner igen och vi såg på varandra ett slag. Så yttrade han sig. "Till slut träffas vi. Jag har hört så mycket om er. Det verkar som om ni hade en förmåga att få folk att prata om er."

Jag avvaktade.

"Är ni nyfiken på vad de säger?"

"Egentligen inte", svarade jag. "Det räcker med att de pratar."

"Man menar att ni är en framtidsbegåvning."

Jag log åt orden. Om han bara visste hur rätt han hade. Jag hade en träff för att ta hans dotter Barbara till en abortör direkt efter lunch.

Han tog upp ett papper från skrivbordet och kastade en blick på det. "Jag hoppas ni inte har något emot det", sa han. "Jag lät personalavdelningen ta en titt på er."

Jag ryckte på axlarna. "Det verkar bara rimligt. Jag gjorde likadant med er. Det var bara det att jag gjorde det på *New York Times* arkiv."

"Stephen Gaunt, tjugufem år gammal, född i New Bedford, Mass. Föräldrar: John Gaunt, bankdirektör, modern född Anne Raleigh, båda avlidna. Gick i utmärkta New England-skolor. Anställningar, Kenyon och Eckhardt, reklam ett år, Metro-Goldwyn-Mayer, filmer, administration och reklam två år, Greater World Broadcasting, radio och television, assistent till chefen Harry Moscowitz under de tre senaste åren. Ungkarl. Socialt aktiv."

Han la ner pappret och tittade på mig. "Det är bara en sak jag inte förstår."

"Vad då för något?" frågade jag "Jag kanske kan tala om det."

"Vad gör en proper väluppfostrad pojke som ni på ett sånt ställe?"

Jag förstod precis vad han menade. "Det är egentligen mycket enkelt", sa jag. "Jag är deras *Shabbos goy*."

Jag såg på hans ansikte att han inte förstod vad jag pratade om. Jag förklarade mig enkelt och precist.

"Lördagen är den judiska sabbaten. De arbetar inte. Så de överlämnade lördagen åt mej. Och detsamma gjorde, enligt Nielsen-siffrorna ni, och CBS och NBC och ABC."

"Ni är visst ganska självsäker, inte sant?"

"Jo", sa jag utan omsvep.

"Vad får er att tro att vi inte kan stoppa er om vi vill?"

Jag grinade. "Mr Spencer, ni har försökt allesammans nu i nästan ett och ett halvt år utan att komma någonstans. Men ni har turen att vi bara är inne på elva av de hundra marknaderna annars skulle ni ha sopats bort fullständigt."

Han stirrade på mig. "Jag vet inte om jag tycker om er eller inte."

Jag reste mig. "Ni är en upptagen man, mr Spencer, så jag ska inte ta upp mer av er tid än jag behöver. Får jag jobbet eller inte?"

"Vilket jobb?" frågade han. "Jag visste inte att -"

"Mr Sinclair, om ni bad mej komma hit bara för att titta på den som kysser er dotter gon att så slösar ni bort både er och min tid. Jag har ett TV-bolag att driva och har varit borta från skrivbordet länge nog nu."

"Sitt ner, mr Gaunt", sa han skarpt.

Jag stod kvar.

"Jag funderade på att erbjuda er platsen som vicedirektör med ansvar för programsättningen, men nu är

jag inte säker på att jag vill det.”

Jag grinade mot honom. ”Bry er inte om det. Jag är inte intresserad. Det är precis vad jag varit i tre år.”

Han stirrade upp mot mig. ”Exakt vilket jobb är ni intresserad av? Mitt?”

”Inte riktigt”, log jag. ”Chef för Sinclair Television.”

”Ni måste skämta!” Han såg skakad ut.

”Jag skämtar aldrig i affärer.”

”Dan Ritichie har varit chef för STV i tio år nu och dessförinnan för Sinclair Radio i femton år. Han är en av de bästa cheferna i branschen. Tror ni att ni kan dra på er en sån mans kostym?”

”Det har jag ingen lust till”, svarade jag. ”Det är en gammal kostym som är gammal nog att slängas. Det är radio, inte television. Ni har inte en enda karl på en viktig verkställande post som är under femtitvå, men huvudparten av er publik är under tretti och blir yngre för varje år. Hur väntar ni er att kunna nå dem när de för längesen slutade att lyssna till sina föräldrar?”

Och jag tänker inte slita ut hjärnan på att försöka övertyga en bunke gamlingar att det som jag vill göra är rätt. Jag vill ha auktoriteten, absoluta auktoriteten. Inget annat intresserar mej.”

Han såg tyst ett ögonblick. ”Hur ska jag veta att ni kommer att lyssna till mej?”

”Det kan ni inte”, sa jag och log. ”Men ni kan lita på att det finns något jag kommer att lyssna på.”

”Vad då?”

”Nielsensiffrorna”, sa jag. ”Just nu är STV nummer fyra efter de tre andra bolagen. Om två år kommer vi att vara nummer ett eller förbannat nära.”

”Och om vi inte är det?”

”Ni kan ge mej skulden. Åtminstone kommer ni inte att vara värre ute. Ni kan inte komma under fyra.”

Han tittade ner på pappren på sitt skrivbord en lång stund. När han talade igen var det med en annan röst. Han var Barbaras far.

"Tänker ni gifta er med min dotter?"

"Är det ett av villkoren för jobbet?"

Han tvekade. "Nej."

Jag tvekade inte. "I så fall ska jag inte gifta mej med henne."

Hans nästa ord var pressande och smärtfyllda. "Men hur ska det bli med babyn?"

Jag tittade på honom. Han åkte just upp tio poäng i min lilla bok. "Vi ska ta hand om det i eftermiddag."

"Är det en bra läkare?"

"Bästa möjliga", sa jag. "Det görs på en privatklinik i Scarsdale."

"Kan ni ringa mej när det är över?"

"Ja, sir", sa jag, "det ska jag göra."

"Stackars Barbara", sa han. "Det är verkligen en fin flicka."

Hur gör man för att säga till en far att hans dotter är en slarva som är tänd bortom gott och ont på hasch nästan jämt?

"Är den - babyn - er?"

Jag såg honom i ögonen. "Vi vet inte."

Han sänkte blicken. "Om läkaren tror att det kan bli några problem, så låter ni honom väl inte göra det?"

"Det gör jag inte", sa jag. "Det kanske låter underligt för er, sir, men på mitt sätt är jag fäst vid Barbara och jag vill inte att hon ska fara illa."

Han drog ett djupt andetag och reste sig. Han sträckte fram handen. "Ni här jobbet. När kan ni börja?"

"I morron, om det passar er. Jag slutade där borta förra veckan och rensade upp det sista på mitt skrivbord i morse."

Han log för första gången. "I morron är okay."

Vi skakade hand och jag gick mot dörren. Jag stannade när den var halvöppen. "För resten, vilken våning är det här?"

"Femtiförsta."

"Var har Ritchie sitt kontor?"

"Fyrtionde."

"Jag vill ha mitt på femtionde", sa jag och stängde dörren efter mig.

II

Jag tryckte på ringklockan igen. Jag hörde hur grammofonen vrålade. Hon svarade fortfarande inte.

Jag provade dörren. Den öppnades. De tunga, söta, fräna ångorna slog emot mig så fort jag gick in. För att bli hög behövde man bara gå tvärsigenom rummet. Jag slog upp fönstren mot terrassen och vred av stereon. Det ringde i öronen på mig av den plötsliga tystnaden.

"Barbara!" ropade jag.

Det kom inget svar. Så hörde jag henne fnittra. Jag gick mot sovrummet och stannade i den öppna dörröppningen.

Hon såg att naken mitt på golvet, med reefern hängande mellan läpparna, över henne stod en lång negerpojke och balanserade en leksakshink fylld med vatt en på sin erekterade penis.

Han såg mig innan hon gjorde det. Han tog snabbt efter hinken när han förlorade sin erektion. Han fick tag på den, men inte förrän lite av vatt net hade runnit över. Hans ansikte började blekna.

Hon vände sig mot mig. "Steve!" Det fanns förebråelse i hennes röst. "Du skrämde honom."

"Förlåt mej." Jag steg in i rummet.

Pojken drog sig tillbaka. Hans röst darrade. "Är ni hennes man?" Jag skakade på huvudet.

"Hennes pojkvän?"

"Var inte dum, Raoul", sa hon skarpt. "Han är bara en god vän." Hon vände sig mot mig och började fnittra igen. "Du sparade just femti dollar åt mej. Raoul sa att om han blev av med ståkuken inom en timme skulle jag inte behöva ge honom något."

Jag tog två sedlar ur fickan och gav dem till pojken. "Stick nu."

Jag tror inte att det tog honom mer än en minut att klä sig och försvinna ur lägenheten. Jag stängde dörren efter honom och gick tillbaka till sovrummet.

Hon låg utsträckt på sängen. "Knulla mej, Steve", sa hon med skrovlig röst. "Han gjorde mej alldeles upphetsad. Han hade en sån underbart stor pick."

"Klä på dej", sa jag strävt. "Vi har en tid att passa."

Plötsligt började hon gråta. Hon borrarde ner ansiktet i kudden och kvävde snyftningarna.

Jag s att e mig på sängen och lyfte upp hennes huvud mot min axel. Hon darrade.

"Jag är rädd, Steve", viskade hon. "Jag är så dödsrädd att jag håller på att gå sönder. Om de gör mej illa så dör jag. Jag vet. Jag står inte ut med att det gör ont."

"Ingen ska göra dej illa, baby", tröstade jag henne mjukt.

"Jag s att här hela morronen och tänkte på det och om Raoul inte hade kommit skulle jag ha hoppat ut genom fönstret." Hon hämtade andan. "Jag tror att jag ska må illa."

Jag drog henne från sängen och in i badrummet och höll henne om huvudet medan hon kastade upp i toalettskålen. Efter ett litet slag var hon tom. Hon började skälva. Jag la en badkappa om henne och höll om henne tills hon slutade.

"Det är bra med mej nu", sa hon.

Jag tittade på henne. Hon var blek men ögonen var klara.
"Duscha nu och klä på dej. Jag ska ha lite varmt kaffe färdigt åt dej när du är klar."

Hon hejdade mig i badrumsdörren innan jag fick gå.
"Fick du jobbet, Steve?"

Jag nickade.

"Det var roligt", sa hon.

Jag stod utanför badrumsdörren tills jag hörde v att net strömma från duschen. Sedan gick jag ut i köket, letade rätt på kaffekokaren och stack in sladden.

Sjukhusväntsalar är likadana i hela världen. När läkaren kom ner kunde jag skylten på väggen utantill.

DETTA ÄR ETT AUKTORISERAT BLA KORSET-SJUKHUS

Han kom in i rummet, fortfarande i operationsdräkt. Han tittadesig omkring och såg på de andra som väntade, så nickade han till mig. "Följ med till mitt kontor, Steve."

Jag följde honom in i det lilla ekpanelerade rummet. Han stängde dörren försiktigt och vände sig mot mig. "Du behöver inte se bekymrad ut längre, Steve. Hon mår fint."

Jag kände hur en tyngd lyftes från mina axlar. "Inga problem?"

"Inte det minsta", sa han och tände en cigarrett. "Vi förde till och med in det i journalerna. En enkel skrapning bara. Vi behåller henne över n att en. Hon kan åka hem i morron bitti."

"Kan jag låna din telefon?" Han nickade och jag ringde det samtal jag hade lovat.

Han såg på mig när jag la ner luren. "Hennes far?"

Jag nickade.

"Hon är rädd för honom", sa han. "Men hon är också en mycket skrämmd flicka. Du tycks vara den ende som hon har något som helst förtroende för."

"Jaha", sa jag.

"Man hör en massa saker däruppe", sa han. "Pentothalet mjukar upp dem. Hon sa först att det gjorde henne lite hög som marijuana, sen sa hon att hon inte var rädd längre och vid andra tillfällen sa hon att hon inte var rädd när hon var hög eller tillsammans med dej."

Jag sa ingenting.

"Jag vet en bra psykiater i stan. Om du kan övertala henne att träffa honom skulle han kanske kunna hjälpa henne,"

Jag stirrade på honom. Jag hade känt Bill sedan han var liten. Men detta var första gången jag tänkte på honom som läkare. Jag undrade vad det var för något med läkare som fick dem allesammans att tro att de kunde spela Gud.

"Det enda skälet till att hon antagligen litar på mej", sa jag, "är att jag sköter mitt. Jag försöker aldrig säga till henne vad hon borde göra."

Han ryckte på axlarna. "Förlåt. Jag trodde att du var hennes vän."

"Det är jag. Och min idé om att vara vän är att finnas där. Likgiltigt vad som händer. Inte för att gnata, inte för att kritisera, inte för att ge goda råd. Bara finnas där."

"Men hon är bara ett barn."

"Hon är tjugutvå", sa jag. "Och hon hade bestämt sej långt innan jag träffade henne. Och liksom alla andra har hon rätt att välja sin egen väg."

"Även om det är vägen till självförstörelse."

"Till och med det." Jag tvekade ett ögonblick. "Förstår du inte, Bill, att enda möjligheten för mej att hjälpa henne är om hon ber mej? I annat fall är jag precis likadan som alla andra som hon har känt i hela sitt liv."

Han s att tyst medan han funderade på det. Sedan nickade han.

"Du har kanske rätt."